

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **H.**, zastúpeného Advokátskou kanceláriou P., proti odporcom **1/ L. L.M., 2/ M. L.M., 3/ Ing. D. M.**, všetci zastúpení

JUDr. B. N.N., **o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 4 C 29/2008, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. novembra 2010, sp. zn. 8 Co 159/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 512,82 € k rukám JUDr. B. N.N., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Malacky rozsudkom z 21. januára 2009, č.k. 4 C 29/2008-316 v spojení s opravným uznesením z 2. marca 2009, č.k. 4 C 29/2008-328 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti darovacej zmluvy X., uvedenej ako nadobúdaci titul na LV č. X., uzavretej medzi odporcom 1/ a odporkyňou 3/, ktorou došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam s parc. č. X. o výmere 136 m² – zastavaná plocha – rodinný dom súp. č. X. a parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 221 m², nachádzajúcich sa v kat. úz. obce L., zapísaných na LV č. X., na K. a určenia, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom týchto nehnuteľností, eventuálne sa domáhal, aby súd uložil odporcom 1/, 2/, 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 804 862 Sk ako náhradu za vložené investície do týchto nehnuteľností, a to v súlade s čl. V. bod 2 Nájomnej zmluvy a Zmluvy o kúpe prenajatej veci zo dňa 1. januára 1995. Navrhovateľovi uložil povinnosť

zaplatiť odporcom 1/, 2/, 3/ náhradu trov konania v sume 6 307,57 € na účet JUDr. B. N., v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Návrh v časti určenia neplatnosti darovacej zmluvy zamietol z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu na tomto určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. s odôvodnením, že právne postavenie navrhovateľa by sa určením neplatnosti darovacej zmluvy nezmenilo, pretože takéto rozhodnutie súdu by nemohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností v prospech navrhovateľa, keďže samotný výrok súdu o prípadnom určení neplatnosti darovacej zmluvy nič nevypovedá o vlastníckych vzťahoch navrhovateľa k nehnuteľnosti. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že dňa 3. februára 1995 uzavreli Š. M. (pôvodne odporca 2/, ktorý zomrel v priebehu konania dňa X.) a M. M. ako prenajímateľa a obchodná spoločnosť H.L. ako nájomca, zastúpená konateľmi JUDr. V. H. a Ing. E. H., Zmluvu o nájme nebytových priestorov podľa zákona č. 116/1990 Zb., predmetom a účelom ktorej podľa čl. I. zmluvy bol nájom nebytových priestorov v L. č. X. bez pozemku, nakoľko tento nebol majetkovoprávne vysporiadaný; jednalo sa o obchodné a skladové priestory o celkovej výmere 79 m²; a ako nebytové priestory sa nachádzali v kat. úz. obce L., na parc. č. X., zapísanej v pozemkovej knihe vo vložke č. X., ako spôsob užívania bolo dohodnuté prevádzkovanie obchodu s potravinami a podnikateľskú činnosť v rozsahu predmetu činnosti spoločnosti; bola dohodnutá výška a splatnosť nájomného a doba nájmu – na dobu určitú od 1. januára 1995 do 31. decembra 2004. V čl. V. zmluvy prenajímateľ dal súhlas na úpravu uvedených priestorov trvalého charakteru tak, aby predmet nájmu mohol slúžiť účelu, na ktorý bol prenajatý a zaviazal sa, že v prípade skončenia nájmu dohodou, výpoveďou alebo uplynutím lehoty, na ktorú bol nájom dohodnutý, uhradí nájomcovi všetky náklady, ktoré vynaložil na predmet nájmu. V čl. VI. zmluvy si zmluvné strany dohodli, že neoddeliteľnú súčasť nájomnej zmluvy tvorí zmluva o kúpe prenajatej veci uzavretá v zmysle § 489 Obchodného zákonníka medzi prenajímateľom a nájomcom; predmetom predaja a kúpy sú nebytové priestory opísané v čl. I nájomnej zmluvy a dohodli sa, že ak nájomca v súlade so zmluvou o kúpe prenajatej veci oznámi písomne prenajímateľovi, že uplatňuje právo na kúpu veci, ktorá je predmetom nájomnej zmluvy, vzniká ohľadne tejto veci dorúčením písomného oznámenia kúpna zmluva. Ďalej vykonaným dokazovaním súd zistil, že písomným oznámením zo dňa 28. septembra 2004 a 18. decembra 2004 oznámil navrhovateľ odporcovi 1/, že si uplatňuje právo na kúpu nehnuteľnosti, a to: rodinný dom, postavený na parc. č. X. o výmere 136 m², parc. č. X. o výmere 221 m², ktoré sa nachádzajú v kat. úz. obce L. a sú zapísané na LV č. X. K. a dospel k záveru, že v kat. úz. obce L. na parc. č. X. so súp. č. X. bol v čase uzavretia zmluvy o nájme

nebytových priestorov umiestnený rodinný dom o výmere 136 m² zastavanej plochy a na uvedenom liste vlastníctva nie sú zapísané žiadne miestnosti alebo súbory miestností so súpisným číslom X., umiestnené na parc. č. X., ktoré by podľa rozhodnutia stavebného úradu boli určené na iné účely ako na bývanie, a teda ktoré by bolo možné označiť pojmom nebytové priestory, z čoho vyplýva, že prípadný nájom nemohol byť dohodnutý podľa zákona č. 116/1990 Zb., ktorý sa ako osobitný zákon vzťahuje len na nebytové priestory a ďalej, že predmet nájmu označený v zmluve o nájme ako nebytové priestory v L. č. X. bez pozemku, obchodné a skladové priestory o celkovej výmere 79 m² neexistoval, s tým, že v danom prípade sa tak jednalo o právnu nemožnosť plnenia – vec, ktorá mala byť predmetom nájomnej zmluvy právne neexistovala, a preto právny úkon – nájomnú zmluvu zo dňa 3. februára 1995 posúdil podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako absolútne neplatnú. Ďalej uviedol, že predmetná zmluva o kúpe prenajatej veci uzavretá v zmysle § 489 Obchodného zákonníka je neplatná aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že odporuje zákonu, a to ustanoveniam § 261 ods. 1, 3 a 5 Obchodného zákonníka, pretože nebola uzavretá medzi podnikateľmi. Na základe zisteného skutkového stavu ďalej dospel k záveru, že ako predmet nájomnej zmluvy, a teda i zmluvy o kúpe prenajatej veci je označená iná vec ako vec, ku ktorej sa navrhovateľ domáha určenia vlastníckeho práva a z týchto dôvodov zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. V časti eventuálneho petitu zamietol návrh z dôvodu, že najmä z výsluchu štatutárnej zástupkyne navrhovateľa mal za preukázané, že navrhovateľ sa finančne nepodieľal na stavebných prácach na predmetnej nehnuteľnosti, žiadne finančné prostriedky teda nevyňaložil a nebolo preukázané, že by navrhovateľ poskytol finančné plnenie súvisiace so stavebnými prácami na predmetnej nehnuteľnosti, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie na strane odporcov 1/, 2/, 3/ ako vlastníkov nehnuteľností v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 9. novembra 2010, sp.zn. 8 Co 159/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. V časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcom 1/, 2/, 3/ oprávneným spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 5 492,66 € k rukám právneho zástupcu odporcov 1/, 2/, 3/ JUDr. B. N., advokáta v B., do troch dní. Navrhovateľovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť odporcom 1/, 2/, 3/ oprávneným spoločne

a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v sume 815,61 € k rukám právneho zástupcu odporcov 1/, 2/, 3/ JUDr. B. N., advokáta v B., do troch dní. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu vo veci samej. Mal za to, že súd prvého stupňa správne dospel k záveru, že v danom prípade navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy, uzavretej medzi odporcom 1/ a odporkyňou 3/ a že zmluva o nájme nebytových priestorov uzavretá dňa 3. februára 1995 medzi Š. M. a odporkyňou 2/ ako prenajímateľmi a navrhovateľom ako nájomcom, neoddeliteľnou súčasťou ktorej je zmluva o kúpe prenajatej veci uzavretá v zmysle § 489 Obchodného zákonníka, je neplatná podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď vykonaným dokazovaním zistil, že predmet nájmu tak, ako bol špecifikovaný v nájomnej zmluve, neexistoval a neplatná je aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Správne tiež dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný ani vznik bezdôvodného obohatenia na strane odporcov 1/, 2/, 3/ ako vlastníkov nehnuteľností na úkor navrhovateľa. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení podľa § 80 písm. c/ O.s.p. je základnou podmienkou prípustnosti vecného prejednávania určovacej žaloby a dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu je daný naliehavý právny záujem, zaťažuje navrhovateľa. Určovacou žalobou sa možno domáhať vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (pozitívne určenie) alebo tu nie (negatívne určenie), pokiaľ má navrhovateľ na takomto určení naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že jeho právne postavenie je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté a výrok súdu o určení toto ohrozenie, neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení navrhovateľa odstraňuje bez toho, aby ukladal splnenie nejakej povinnosti. Určovacia žaloba je spravidla vždy prípustná v prípade právnych vzťahov k nehnuteľnostiam, keď pri preukazovaní naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva treba vychádzať zo skutočností, že navrhovateľ má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, pretože takéto rozhodnutie súdu môže byť podkladom pre uskutočnenie zmeny zápisu vlastníckych práv v katastri nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci správne ustálil, že navrhovateľ má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ale nie je daný jeho naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy, uzavretej medzi odporcom 1/ a odporkyňou 2/, pretože aj v prípade jeho úspechu v tejto časti návrhu, by rozhodnutie súdu nemohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností v jeho prospech, a teda jeho právne postavenie by sa samotným určením

neplatnosti darovacej zmluvy nezmenilo. Pokiaľ išlo o posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa v časti, v ktorej sa domáhal, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností s parc. č. X. o výmere 136 m² - zastavaná plocha – rodinný dom, súp. č. X. a parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 221 m², nachádzajúcich sa v kat. úz. obce L., zapísaných na LV č. X. na K., bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vychádzať z obsahu zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 3. februára 1995, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je aj zmluva o kúpe prenajatej veci uzavretá podľa § 489 Občianskeho zákonníka, od ktorej navrhovateľ v spojení s jeho písomnými oznámeniami zo dňa 28. septembra 2004 a 18. decembra 2004 o uplatnení práva na základe zmluvy o kúpe prenajatej veci, odvodzuje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Z obsahu uvedenej zmluvy je zrejmé, že túto zmluvné strany uzavreli podľa zákona č. 116/1990 Zb. a predmetom nájmu mali byť nebytové priestory v L. č. X. bez pozemku, pretože tento nebol v tom čase majetkovoprávne vysporiadaný, pričom sa malo jednať o obchodné a skladové priestory o celkovej výmere 79 m² nachádzajúce sa v kat. úz. obce L., postavené na parc. č. X., zapísané v pozemkovej knihe vo vložke č. X.. Tieto priestory mali slúžiť na prevádzkovanie obchodu s potravinami a na podnikateľskú činnosť v rozsahu predmetu činnosti spoločnosti. Takto vymedzený predmet nájmu v čl. I zmluvy o nájme nebytových priestorov mal byť podľa zmluvy o kúpe prenajatej veci aj predmetom predaja a kúpy v zmysle čl. VI. bod 1 zmluvy. Keďže predmetom nájmu v danom prípade boli na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov uzavretej dňa 3. februára 1995 nebytové priestory prenechané na užívanie nájomcovi na prevádzkovanie obchodu s potravinami a v konaní nebolo preukázané udelenie predchádzajúceho súhlasu národným výborom v zmysle citovaného ustanovenia, odvolací súd dospel k záveru zhodnému so záverom súdu prvého stupňa, že predmetná zmluva o nájme je neplatná aj podľa § 3 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o nájme nebytových priestorov. Z vykonaného dokazovania – z obsahu zmluvy o nájme z 3. februára 1995 a zápisu predmetných nehnuteľností v katastri nehnuteľností bolo podľa odvolacieho súdu nesporné, že navrhovateľ sa v konaní domáhal určenia vlastníckeho práva k inej nehnuteľnosti, aká bola predmetom zmluvy o nájme a zmluvy o kúpe prenajatej veci, keď predmetom nájmu boli nebytové priestory, a to obchodné a skladové priestory o celkovej výmere 79 m² a predmetom určenia vlastníckeho práva je rodinný dom – zastavaná plocha o výmere 136 m² a ďalej zastavané plochy a nádvoria o výmere 221 m². Navrhovateľ aj v odvolaní namietal, že vykonaním investícií v roku 1995 došlo k stavebnému rozšíreniu zastavanej plochy stavby so súp. č. X. z pôvodných 79 m² na terajších 136 m², avšak podľa znaleckého posudku

č. 14/91 vypracovaného znalcom Ing. J. G. dňa 26. mája 1991, ktorý bol podkladom aj k uzavretiu predmetnej zmluvy o nájme, vyplýva, že zastavaná plocha domu bola 41,31 m², zastavaná plocha skladu predstavovala 28,86 m² a zastavaná plocha ďalšieho skladu predstavovala 36,05 m², takže nehnuteľnosť mala zastavanú plochu o celkovej výmere 106,22 m², ale predmetom nájmu boli len nebytové priestory o výmere 79 m², ktoré mali byť aj predmetom predaja a kúpy v zmysle čl. VI. bod 1 zmluvy o kúpe prenajatej veci. Ďalší rozpor spočíval aj v charaktere nehnuteľností, keď rodinný dom, ku ktorému navrhovateľ žiadal určiť svoje vlastníctvo, nebol predmetom zmluvy o nájme a nemohol byť preto ani predmetom zmluvy o kúpe prenajatej veci. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ nepreukázal žiaden právny titul, na základe ktorého by nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ku ktorým určenia vlastníckeho práva sa domáhal. Odvolací súd sa ďalej v celom rozsahu stotožnil aj s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia u odporcov 1/, 2/, 3/ na jeho úkor, pretože nepreukázal vloženie investícií do predmetnej nehnuteľnosti, keď sama konateľka spoločnosti uviedla, že navrhovateľ sa nepodieľal finančne na stavebných prácach na predmetnej nehnuteľnosti, tieto realizoval aj financoval pán H., ktorý platil aj nájomné a pokiaľ tento namietal, že predmetnú nehnuteľnosť mu navrhovateľ prenechal do podnájmu so súhlasom vlastníka nehnuteľností – prenajímateľa, túto skutočnosť navrhovateľ vierohodným spôsobom nepreukázal, pričom odporcovia 1/, 2/, 3/ popierali udelenie súhlasu vlastníka nehnuteľností na prenechanie nájomcovi do podnájmu tretej osobe a táto skutočnosť je tiež irelevantná z hľadiska posúdenia dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa proti odporcom 1/, 2/, 3/ domáha náhrady vložených investícií, pretože nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu odporcov 1/, 2/, 3/ na úkor navrhovateľa, ktorý žiadne finančné prostriedky do predmetnej nehnuteľnosti nevložil. Odvolací súd posúdil ako nedôvodné aj námietky navrhovateľa, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a nevykonal ním navrhnuté dôkazy, a rovnako, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť, avšak iba skutočnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 21. januára 2009 odvolací súd zistil, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a na tomto pojednávaní právny zástupca navrhovateľa navrhol vypočuť ako svedka

pána H., ktorý sa mal vyjadriť ku skutočnosti ohľadne súhlasu prenajímateľa. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací dospel k záveru, že tento navrhnutý dôkaz nebol spôsobilý preukázať spornú právne významnú skutočnosť, a preto nevykonanie tohto dôkazu nemôže byť spôsobilým odvolacím dôvodom. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v rozpore so skutočnosťou je v zápisnici uvedené, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p., z tejto zápisnice nevyplýva, že by navrhovateľ namietal proti zneniu zápisnice, keď každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania sa účastníkov konania, ktorej súd nevyhovie, musí byť v zápisnici uvedená (§ 40 ods. 3 O.s.p.). Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. vo veci samej ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov konania súd prvého stupňa nerozhodol správne, keď odporcom 1/, 2/, 3/ priznal náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – písomné podanie odporcov 1/, 2/, 3/ zo dňa 15. decembra 2008, obsahom ktorého bola žiadosť o zaslanie predvolania na pojednávanie navrhovateľovi pod hrozbou poriadkovej pokuty, keď zrejme nejde o písomné podanie týkajúce sa veci samej, ako to vyplýva z ustanovenia § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z a ani o úkon predpokladaný v ust. § 14 ods. 2 tejto vyhlášky. V tomto smere posúdil odvolací súd ako dôvodnú námietku navrhovateľa uvedenú v jeho odvolaní a rozsudok súdu prvého stupňa v časti o náhrade trov konania zmenil a odporcom 1/, 2/, 3/ nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za 1 úkon v sume 24 360 Sk spolu s paušálnou náhradou nákladov 190 Sk, t.j. spolu 24 550 Sk, čo predstavuje 814,91 €. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Za takú vadu označil skutočnosť, že odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa, nevykonali v konaní navrhované dôkazy a nezaoberali sa právne aj skutkovo významnými námietkami navrhovateľa, pričom túto svoju nečinnosť riadne neodôvodnili. Namietal, že odvolací súd tiež nerozhodol o jeho návrhu na vyslovenie prípustnosti dovolania vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, a ani v odôvodnení svojho rozsudku sa s predmetným návrhom vôbec nezaoberal. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu považoval za nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené. Mal za to, že odvolací súd bol povinný pri rozhodovaní o jeho odvolaní, ako aj pri odôvodnení svojho rozhodnutia, rešpektovať základné právo navrhovateľa vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ako aj z Ústavy Slovenskej republiky a právo, ktoré mu je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru dovolateľa konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu bolo jednostranné, pretože nebral do úvahy žiadne jeho námietky, ani podstatné listinné dôkazy, ktoré mohli mať vplyv na spravodlivé posúdenie skutkového stavu a boli pre rozhodnutie právne významné. Navrhovateľ mal jednoznačne za to, že v konaní bolo pre riadne zistenie všetkých skutkových, ako aj právnych okolností, potrebné predovšetkým vykonať dôkazy rozhodné a právne významné pre posúdenie veci samej, a to najmä výsluchy pôvodných účastníkov nájomnej zmluvy, a teda pôvodných konateľov navrhovateľa a pôvodných vlastníkov – prenajímateľov predmetu nájmu. Prvostupňový súd odmietol vykonať dôkazy právne významné pre posúdenie veci a vo svojom rozsudku ani neuviedol dôvody, prečo ich nevykonal, preto aj rozsudok súdu prvého stupňa považoval z tohto dôvodu za nepreskúmateľný. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, nevysporiadal so skutočnosťou, na ktorú navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazoval, a to na skutočnosť, že rozsudok súdu prvého stupňa je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Taktiež mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a v dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia veci nebol dostatočne zistený skutkový stav veci. Nestotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, ktorý nájomnú zmluvu a s ňou súvisiacu zmluvu o kúpe prenajatej veci považoval za neplatnú podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že predmet nájmu neexistoval a nehnuteľnosť, vlastníckeho práva ku ktorej sa navrhovateľ domáha, nie je predmetom nájmu. Uvedený názor súdu považoval za právne nesprávny, v rozpore so zákonom, s predloženými dôkazmi ako aj so skutkovými okolnosťami predmetného prípadu. Mal za to, že predmet nájmu ako taký v čase uzavretia nájomnej zmluvy jednoznačne existoval a z následného konania zmluvných strán je nesporné, že predmetné nehnuteľnosti predstavujú predmet nájmu. Taktiež mal za preukázané, že plnenie z nájomnej zmluvy a zo zmluvy o kúpe prenajatej veci bolo ako fakticky, tak aj právne, možné. Tvrdenie súdu, že nehnuteľnosť ako vec občianskoprávných vzťahov neexistuje len z toho dôvodu, že v presne v tom istom znení nie je vyznačená v nájomnej zmluve alebo na príslušnom liste vlastníctva podľa názoru dovolateľa narúša právnu istotu a závažným spôsobom zasahuje do zmluvnej

voľnosti strán v občianskoprávných vzťahoch zaručených Ústavou Slovenskej republiky. Uviedol, že návrh na určenie neplatnosti darovacej zmluvy musí súd skúmať v spojitosti s návrhom na určenie vlastníckeho práva, pretože bez toho, aby súd prejudiciálne posúdil otázku platnosti alebo neplatnosti tohto právneho úkonu – darovacej zmluvy, nemôže dospieť k rozhodnutiu o návrhu na určenie vlastníckeho práva. Preto podľa názoru dovolateľa uvedené návrhy spolu úzko súvisia a nie je možné ich oddeliť a diferencovať podľa toho, či tu právny záujem je alebo nie je daný, t.j. či sa tým zmení postavenie navrhovateľa alebo nie. Taktiež mal za to, že tým, že súd nepriznal bezdôvodné obohatenie z dôvodu vykonaných investícií, prisúdil odporcom 1/, 2/, 3/ právo v rozpore s dobrými mravmi. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Odporcovia 1/, 2/, 3/ navrhli dovolanie navrhovateľa zamietnuť a zaviazat' ho k náhrade trov dovolacieho konania v sume 1 632,14 €. Rozhodnutia odvolacieho a prvostupňového súdu považovali za vecne správne a dostatočne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanvej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom

nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému

právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú. Základné právo na súdnu ochranu teda nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997; *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia je takým procesným právom, ktoré mu je v občianskom súdnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež v dostatočnej miere uviedol, v čom spočíva podstata námietok navrhovateľa a dostatočne sa s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa.

K námietke navrhovateľa, že odvolací súd nerozhodol o jeho návrhu na vyslovenie prípustnosti dovolania vzhľadom na to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd nie je viazaný návrhom účastníka na vyslovenie prípustnosti dovolania proti jeho rozhodnutiu a zákon mu neukladá ani povinnosť o takomto návrhu osobitne rozhodnúť. Je totiž len na úvahe odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vysloví alebo nie.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2

O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, tak ako namietal dovolateľ v podanom dovolaní, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny

predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/, 2/, 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporcovia 1/, 2/, 3/ si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania za dva úkony právnej pomoci vo výške 1 632,14 €. Dovolací súd priznal odporcom 1/, 2/, 3/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej pomoci, ktorú im poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľa z 21. marca 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 336,94 € (z hodnoty sporu 16 797,78 €), zníženej o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky – ide o spoločný úkon pri zastupovaní troch osôb), t.j 168,47 € x 3 = 505,41 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 512,82 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. Decembra 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová